

Jag föraktar det. Jag föraktar varenda bokstav som dyker upp på skärmen. Jag föraktar mina tafatta försök att skapa någonting kreativt av all tomhet i kroppen.

Det finns ingenting att ta av. Jag vill sova. Gå ut. Träffa någon. Vad som helst. Allt utom att skriva de förbannade bokstäverna. Vad är det egentligen som driver mig till det här? Är det min högstadielärare? Hon som med gulrökiga fingrar lutade sig över mig och sa att mina texter var dåliga. Är det för henne jag skriver? För att gång på gång bevisa att hon hade fel. Att jag faktiskt duger.

Varför valde jag det här? Journalistik ska handla om mötet med människor. Handla om att förändra. Att stå på den svages sida. Så sägs det. Men det är inte sant. Vi är vilsna konstnärer som rör oss på kreativitetens bakgård.

Jag erkänner. Det är vi. Vi som aldrig blev författare. Min längtan. Min starka längtan till det fabriksgolvet där jag egentligen aldrig har stått brinner i kroppen. Hjärndödhetens äpple lyser lockande röd och jag vill smaka. Ge mig. Jag vill kasta allt.

Men så sitter jag med texten framför mig och jag inser att den är klar. Visst. Den kunde ha varit bättre, men det spelar ingen roll. Det är fullbordat. Lugnet kommer smygande och endorfinet letar sig sakta fram igenom kroppen. Först lite blygt och försiktigt, för att till slut kasta röda rosor omkring sig i varenda liten ven. Till slut har de lyckats fylla mig med en mått självgodhet.

Vem sa något om kreativitetens bakgård? Vem hävdade att vi journalister var exhibitionister? Misslyckade författare? Jag vill bara skapa något vackert. Något som kan förändra. Mina motiv är rena. Jag lovar.

Jag är lugn nu. Endast i en sekund, men det är ändå tillräckligt lång tid för att jag ska hinna glömma hur plågsamt det var att föda det som nu ligger i utkorgen. Jag inser nu, även om jag inte vill erkänna det för mig själv, att jag redan i morgon bitti kommer att längta efter att hoppa i säng med nästa uppdrag. Längta efter nästa ljuva sekund då ingenting kan stå mellan mig och lyckan.

Jag är fast. Och jag kommer aldrig att bli nöjd.

Varför valde jag det här?

*Text Rickard Alvarsson
Fotografi Ola Elmquist*